

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΣΤ'.

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι: ἑτήσια. — Γραφεῖον Διδου. Ὁδὸς Σταδίου 82.

25 Σεπτεμβρίου 1888

ΔΥΟ ΝΥΜΦΑΙ

Τὸ ἔτος 1888 ἦτο ἐκτάκτως αἴσιον διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῆς Ἑλλάδος· τ' ἀγαθὰ ὅσα ἡ τύχη σπανίως καὶ μετὰ φειδῶς ἀπονέμει, τὰ πληροῦντα εὐφροσύνης τὸν οἶκον καὶ περιβάλλοντα αὐτὸν δι' ἀτμοσφαιρᾶς ζηλωτῆς εὐδαιμονίας, ἰλαδὸν ἐπῆλθον εἰς αὐτήν. Κλῶν νεοκλῆς ἐβλάστησεν εἰς τὸ εὐχυμον καὶ ἀμφιλαφές δένδρον αὐτῆς καὶ ἐνῶ τὰ τηλεβόλα ἐκρότου ἐν Πετροπόλει πανηγυρίζοντα τὴν βάπτισιν τοῦ τελευταίου τέκνου, ὁ πρεσβύτατος τῶν υἱῶν, ἄλκιμος ἤδη νεανίας, ἐλπὶς καὶ χάριμα τοῦ λαοῦ ἐφ' οὗ μέλλει νὰ βασιλεύσῃ, ἀντήλασσε τὰ μνηστρα μετὰ κόρης περιφανοῦς οἴκου. Τὸ ἀσπασίον ἄγγελμα ἐρχόμενον ἐν στιγμαίς χαρμοσύνου προσδοκίας ἐπὶ ταῖς τελεσθησμέναις ἑορταῖς τῆς ὅσον οὕτω συμπληρουμένης εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς βασιλείας τοῦ πατρός, ἠλέκτρισε πάσας τὰς καρδίας, ἐχαιρέτισθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς πάσας τὰς χώρας τοῦ ἐλευθέρου καὶ τοῦ ὑποδοῦλου ἑλληνισμοῦ καὶ νέαν ἐχορήγησε ρώμην καὶ ζέσιν εἰς τοὺς ἀπ' αἰῶνων ἀσθέστους ἐθνικοὺς πόθους. Ἀκόμη δὲ δὲν εἶχον σιγήσει τὰ πολλαπλὰ σχόλια περὶ τῆς ἐνδεχομένης πολιτικῆς σημασίας τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος, ὅτε ἠγγέλθη ἡ μνηστεία τοῦ δευτεροτόκου βασιλόπαιδος Γεωργίου μετὰ πριγκιπίσσης τοῦ οἴκου τῶν Ὁρλεανιδῶν. Ἴσως πρὸς δικαιολογίαν τοῦ ρητοῦ «πᾶν τριττὸν τέλειόν ἐστι» πρὸ τῆς λήξεως τῆς προπαρασκευαζομένης πανηγύρεως νέον εὐφρόσυτον μήνυμα ἀπὸ καιροῦ ὑποψιθιριζόμενον, τὸ συνικέσιον τῆς περικαλλοῦς ἡμῶν ἡγεμονόπαιδος Ἀλεξάνδρας ἐπιστέψῃ τὸ σύνολον καὶ ἐπιχύσῃ νέαν αἴγλην χαρᾶς εἰς τὴν σεπτὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν.

Ἀληθῶς πρὸς τὴν νέαν τῆς Ἑλλάδος δυναστείαν ἡ τύχη ἐδείχθη ἀνέκαθεν εὖνους καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δύναται ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ εἰς ὃν μετὰ μικρὸν ἀφικνεῖται νὰ ρίψῃ γαλήνιος τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἐπισκοπήσῃ μετὰ παρηγόρου συναίσθησως τὴν μακρὰν περιόδον τὴν διήκουσαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀφ' ἧς

ἀπεβιβάσθη τὸ πρῶτον ἡθάσκων εἰς Πειραιᾶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐπευφημιῶν τοῦ λαοῦ του, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν αἱ αὐταὶ ἐπευφημίαι ἐγκαρδίως θὰ χαιρετίσωσι τὴν αἴσιον συμπλήρωσιν τῆς εἰκοσιπενταετοῦς βασιλείας του. Τὸ ἐπίθετον Felix, ὅπερ προσελάμβανον ἄλλοτε οἱ Καίσαρες μᾶλλον ὡς οἰωνόν ἢ ὡς χαρακτηρισμὸν δικαιολογούμενον ἐκ τῶν πραγμάτων, θὰ ἤρμοζεν ἀναντιρρήτως κρεῖσσον εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν λήγουσαν ταύτην πρώτην περίοδον τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας. Τὸ στάδιον αὐτοῦ ὡς ἡγεμόνος ὑπῆρξεν ἀνώδυνον καὶ ἀτάραχον ἐν ἐποχῇ συγχρόνων ἀναστατώσεων, καθ' ἣν θρόνοι ἀρχαῖοι καὶ νεοπαγεῖς ἐσειόντο περιοδικῶς ἐκ βάρων καὶ ἐλυγίζοντο ὡς δόνακες τὰ σκῆπτρα καὶ ἐπληθύνετο μοιραίως ἡ θλιβερὰ φάλαγγς τῶν ἐκπτώτων βασιλείων ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ παρέχῃ ἐργασίαν εἰς τὴν ἀβρῶς φιλοσκόμωνα γραφίδα τοῦ Ἀλφόνσου Δωδέ. Τὸ κράτος ὅπερ παρέλαβεν ὑπὸ ταπεινωτικὴν κηδεμονίαν, ὑπὸ τὴν ἀστυνομικὴν σχεδὸν ἐπιτήρησιν τῶν Δυνάμεων, ἐχειραφετήθη βαθμηδὸν ἠθικῶς καὶ ἤχθη εἰς περιωπὴν πλήρους ἰσοτιμίας ἐν ταῖς διεθνεσὶν αὐτοῦ σχέσεσιν. Ἡ ἐδαφικὴ του ἔκτασις ἠϋξήθη ἐπαίσθητῶς χάρις εἰς τὰ παρεμπέσοντα πολιτικὰ γεγονότα καὶ ὁ πληθυσμὸς αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθη. Ὁ ἐπὶ μακρὸν ἀναχαιτισθεὶς πολιτισμὸς εἰσελαύνει ἤδη ραγδαίως εἰς τὴν χώραν καὶ ὁ ἀτμὸς βρέμει νικηφόρος ἀναμέσον τῶν φαραγγῶν, ὅπου ἄλλοτε διὰ χαλεπῶν ἀτραπῶν ἤχει μονότονον τὸ βῆμα τοῦ ἀγωγιάτου. Ἡ σῶτειρα τῆς συνέσεως φωνὴ ἐπεκράτησε μετ' ἀκάρπους καὶ ἀδόξους ἀγῶνας καὶ τὸ ἔθνος χωρεῖ εὐέλπι πρὸς τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν ὕλικὴν εὐπραγίαν. Αἱ εἰς τὴν πατριαρχικὴν οἰκογένειαν τοῦ βασιλέως ἐπελθοῦσαι εὐτυχεῖς κηδεστεῖται μετὰ κραταιῶν βασιλικῶν οἰκῶν ἐπέρρωσαν τὴν θέσιν καὶ τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ καὶ κρίνονται ἄξιοι τιμητικῆς ἐπιγαμίας οἱ νεαροὶ βλαστοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, τοῦ ἄλλοτε τοσοῦτον περιφρονουμένου, ὥστε νὰ δημοσιεύωνται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεωργίου ὡς βασιλέως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰ σατυρικά τῆς Εὐρώπης φύλλα γελοιογραφίαι παρι-

στῶσαι πρίγκιπά τινα ἡγεμονικοῦ οἴκου κεχυμένον ὑπὸ τὴν κλίνην του καὶ τὴν σύζυγόν του φωνοῦσαν αὐτῷ ἀπὸ τῆς θύρας :

— « Ἐλα τώρα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κρύπτεσαι πλέον οἱ Ἕλληνας εὖρον βασιλεῖα ! »

Ὡς οἰκογενειάρχης δὲ εὐτυχήσας νὰ συζευχθῆ τὴν σωφρονεστάτην τῶν συζύγων καὶ τὴν ἀρίστην τῶν μητέρων, εἶδε τὸν γάμον του διαψιλῶς εὐλογηθέντα παρὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν εὐτεχνίαν φειδύρασαν ἐν τάχει τὸν οἶκόν του, ὃν περιέβαλεν ἀείποτε σκέπη ἀμώμου ἀρετῆς καὶ ἀγαστῆς ὁμοιοῦς. Ἐκθρέψας τὰ τέκνα του μετ' ἐξόχου φιλοστοργίας καὶ ἔμφρονος ἐπιμελείας, εἶδεν αὐτὰ βαθμηδὸν αὐξάνοντα εἰς προκοπὴν καὶ κάλλος, ἐπισπῶντα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφροσύνην τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν βασιλικὴν δυναστείαν, ἣς αὐτὸς εἶνε ὁ γενάρχης καὶ βλέπει νῦν αὐτὰ τυγγάνοντα ἐπιφθόνου ἀποκαταστάσεως καὶ προσδοκᾷ νὰ σφίξῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὰς εὐρώστους ἀνδρικός ἀγκάλας του πεφιλημένους ἐγγόνους.

Ἡ ἔκτακτος αὕτη παροχὴ τῶν δωρημάτων τῆς τύχης καθίσταται καταφανεστέρα διὰ τῆς ἀντιπαροβολῆς αὐτῶν πρὸς τὴν Ἄτην τὴν ἀπηγῶς μοστίασαν τὸ πρῶτον βασιλικὸν ζεῦγος τῆς Ἑλλάδος. Ἦλθον ἐκεῖνοι καὶ εὖρον ἐν κράτος ἀσύντακτον, ἀμόρφωτον, σκαιόν, ὑπόδουλον εἰς τὰς προλήψεις, ἔρμκιον τῆς ξένης πολιτικῆς, ἣς οἱ πράκτορες ἴσταν ὅτε ἐφέροντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν μετ' ἰταμότητα ἀνθυπάτου. Ὁ θρόνος τῶν ἐκλυδανίσθη ὑπὸ διηνεκοῦς στασιαστικοῦ σάλου, διότι οἱ ἐπιζῶντες τότε ἄνδρες τοῦ ἀγῶνος, ἀγαθοὶ κατὰ τ' ἄλλα, ἦσαν ἀγέρωχοι καὶ ἐπιρρεπεῖς ἐκ παραδόσεως πρὸς τὴν ἀυθαίρεσίαν, ἣ δὲ κυρτὴ τῶν σπάθῃ δὲν ἐβράδυνε νὰ συρτῆ ἐκ τοῦ κολεοῦ καὶ νὰ ὑψωθῆ δίδουσα τὸ σύνθημα τῆς ἀναρσίας. Ἡ ἀντιζηλία τῶν ξένων δυνάμεων, ἡ ἀγροῖκος αὐτῶν ἐπέμβασις καὶ ἡ ληστρικὴ ἐνίοτε διαγωγὴ τῶν ἐπέβαλλον ταπεινώσεις σκληρὰς διὰ τὸν γόνον τῶν Βιτελσβάχων. Ἡ ἰοβόλος συκοφαντία ἕως τέλους ἐνεστάλαξε πικρίαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς ζεύγους, εἰσχωρήσασα ἀσεβῶς καὶ μέχοι τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀδύτου καὶ ἐξυφάνασα ψεύδη ἐπονείδιστα, δηλητηριάσαντα τὴν κοινήν γνώμην. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἡ στειρώσις, ἣτις ἐν τισὶ περιπτώσεσιν ἀληθῶς προσλαμβάνει τὴν ἐν τῇ Γραφῇ ἀποδιδομένην αὐτῇ κατάρκτην σημασίαν, ἐπέριψε βαθμηδὸν εἰς τὸ βασιλικὸν αὐτῶν ἐνδιαίτημα τὸν ζόφον καὶ τὴν ἀθυμίαν. Ὑπῆρχε βέβαια περὶ αὐτοὺς κύκλος φίλων καὶ μάλιστα φίλων ἀφροσιωμένων· ἀλλ' ἔλειπεν ὁ σύνδεσμος ὁ μέλλων νὰ συνδέσῃ αὐτοὺς στενότερον μετὰ τοῦ ἔθνους, ἐφ' οὗ ἡγεμόνευσεν, ἔλειπεν ἡ ἀπτή ἐγγύσις τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς εὐμερείας τῆς χώρας, ἔλειπε πρὸς τοῦτοις

μία τῶν κυριωτάτων πηγῶν τῶν ἰλαρῶν αἰσθημάτων τῆς ζωῆς καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς μονώσεώς των, εἰς τὰς χρυσοτεύκτους τῶν Ἀνακτόρων τῶν αἰθούσας, ὅπου δὲν ἠκούετο φαιδρὰ παιδικὴ τύρβη, ἠδύνατο νὰ ἐπαναλαμβάνωσι μελαγχολικῶς πρὸς ἀλλήλους τὴν λυπηρὰν φράσιν τοῦ Λουδοβίκου II' πρὸς τὸν εὐνοοῦμένον του : Ensemble nous ensemble ! Ὡς εἰάν ἤθελεν ἀκουσθῆ κλαυθμηρισμὸς νηπίου εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο ἀνάκτορον τὸ ἀνεγερθὲν ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς καὶ χρησταῖς ἐλπίσιν, τὸ ἀπαύγασμα τίς οἶδε πόσων ποιητικῶν ὀνείρων τοῦ ἀειμνήστου ἔμμουσου βασιλέως Λουδοβίκου, θ' ἀντήχει ἐξεγείρων φρικίαςιν χαρὰς καὶ πέραν τῆς Ὀθρουσ καὶ πέραν τοῦ Ταινάρου καὶ ἀναμέσον τῆς πλειάδος τοῦ Ἰονίου καὶ παρὰ τὰς μεμυρωμένας ἀσιατικὰς ἀκτὰς, ἐνθα θνήσκει ἡμέρα φλοισβίζον τῆς Μεσογείου τὸ κύμα ! Ἡ ἐλπίς θ' ἀνεζωογονεῖτο, ἡ πίστις θὰ ἐκραταιοῦτο, εἰ δυσήνιοι ψυχαὶ θὰ ἐπραῦνοντο καὶ οἱ πολιοὶ Συρμεῶν τοῦ ἀγῶνος, οἱ μάτην ἀναμείναντες τὸν Μεσσίαν τῆς πλήρους ἐθνικῆς παλιγγενεσίας θὰ κατήρχοντο ἡσυχαι εἰς τὸν τάρον. Ἄλλ' ἡ Εἰμαρμένη ἄλλως ἠβουλήθη καὶ ἐμελλον ἀκόμη νὰ παρέλθωσιν ἔτη συνεπιφέροντα νέας πικρίας, νέους ἀνάθρασμους, νέας αἰματωχυσίας, ἕως οἴτου ἐκεῖ εἰς τὰς σκιερὰς ἀτραπούς καὶ τοὺς δρυμῶνας τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, ἐνθα ἡ Ἀμαλία περιέφερε τὴν κατηφῆ καὶ βαρῦθυμον μόνωσιν τῆς, ἠχῆση τὸ χερμόσυνον λάλημα βασιλικῆς νεοσσιᾶς ἐκκολαφθείσης ὑπὸ τὸ ἡμερον τῆς ἀγάπης θάλαπος. Καὶ οἱ ταλαίπωροι πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος ἀπέθανον ἀφιλοι, μονήρεις, ἐν ξένη πλέον δι' αὐτοὺς γῆ, μὴ εὐτυχήσαντες κἄν νὰ ἴδωσι τὸ εὐσεβὲς δάκρυ, ὅπερ βραδεῖα ἡ ἐθνικὴ μετάνοια σπένδει καὶ νῦν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ μνήματός των !

Καὶ ὅμως τὰ ἔτη αὐτὰ παρῆλθον ταχέως, πολὺ ταχέως, καὶ νομίζομεν ὅτι ἦσαν φάσεις ὀνείρου χθεσινῶ τὰ συμβάντα, ἅτινα ἐσημείωσαν τοὺς σταθμοὺς τῆς εὐτυχοῦς σταδιοδρομίας τῆς νέας δυναστείας. Νομίζομεν ὅτι ἦτο χθὲς μόνις ὅτε κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ Βορρᾶ, ὡς ἐνσάρκωσις ἰδεώδους καλλονῆς, σεμνότητος καὶ ἀγαθότητος ἡ πρώτη ὀρθόδοξος βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων, ὑπενθυμίζουσα ἀναλόγους ἀγχιστείας τῶν ἐνδόξων χρόνων τοῦ Βυζαντίου, ἐμπνέουσα τοιοῦτον ἐξάλλον ἐνθουσιασμὸν ὥστε νὰ μεταβληθῶσιν οἱ πλείους τῶν Ἑλλήνων εἰς ποιητὰς καὶ νὰ πλημμυρῶσιν αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς ἀπὸ ραιβὰ ἐπιθαλάμια καὶ ἀγαπήρους ἀκροστιχίδας. Νομίζομεν ὅτι ἦτο χθὲς ὅτε ἐμετροῦμεν μετ' ἀπεριγράπτων παλμῶν καρδίας ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς κρότους τοῦ τηλεβέλου, τοὺς ἀναγγέλλοντας τὴν γέννησιν τοῦ πρώτου κερποῦ εὐδαιμόνος συνοικιστοῦ,

ἀναμένοντες νὰ μάθωμεν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βολῶν εἰς ποῖον φύλον ἀνῆκε τὸ τεχθὲν βρέφος, ὅτε συγκεκινημένος ὁ πρωθυπουργὸς Βούλγαρος ἐν τῇ αὐστηρᾷ αὐτοῦ περιβολῇ τοῦ ὑδραίου ἀρχοντος ἀνήγγελλεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν Ἀνακτόρων εἰς τὸ κάτω συνηθροισμένον καὶ δακρῦον ἐκ τῆς χαρᾶς πλῆθος ὅτι τὸ τεχθὲν ἦτο ἄρρεν καὶ ὅτι ἀπενεμήθη αὐτῷ τὸ βαρυσήμαντον ὄνομα Κωνσταντῖνος. Νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ἀφ' ἡμῶν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν τὰς εὐηλίους ἡμέρας τοῦ χειμῶνος συναστίζοντο παρὰ τὰς κιγκλίδας τοῦ βασιλικοῦ κήπου ἄνθρωποι πάσης κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἡλικίας, μεταξὺ δ' αὐτῶν Ἕλληνας ἐκ τῶν ἀπωτέρων μερῶν τῆς Ἀνατολῆς, φέροντες τὸν ποδῆρη χιτῶνα καὶ τὸ ἐρυθρὸν φέσιον, ἔμβλημα τῆς δουλείας, κατεχόμενοι ὑπὸ προφανοῦς συγκινήσεως, διὰ νὰ ἴδωσι τοὺς μικροὺς βασιλόπαιδας ἐνδεδυμένους ἀπέριττον ναυτικὴν στολὴν σκιρτῶντας εἰς θορυβώδεις παιδιὰς εἰς τὸ προαύλιον. Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων μέχρι σήμερον τὸ ἔθνος παρηκολούθησε μετ' ἀδιαπτότου ἐνδιαφέροντος τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀνατροφὴν, εἶδε μετ' ἀνυποκρίτου χαρᾶς, ἥτις διότι δὲν ἐξετρέπετο εἰς θεατρικὰς ἐκδηλώσεις δὲν ἦτο διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἐγκάρδιος, τὴν ἐπίδοσιν αὐτῶν τὴν προκοπὴν τῶν εἰς τὴν ἀγωγὴν τὴν ἐμπρέπουσαν εἰς τὸν προορισμὸν τῶν καὶ ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς ἐθνικὰς προσδοκίας καὶ ἐσεμνύετο ἀκοῦον τὰς εὐμενεῖς κρίσεις τῶν ξένων περὶ τῶν πολλαπλῶν προτερημάτων τῶν νεαρῶν γόνων τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἑλλάδος. Καὶ νῦν ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀνθοστεφοῦς νεανικῆς ἡλικίας καὶ περιεβλήθησαν ὑπερηφάνως τὴν στολὴν τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, νῦν ὅτε προβαίνουν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν καὶ τρυφερὸς δεσμὸς ὑμεναίου μέλλει νὰ τοὺς συνδέσῃ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καρδιάς τῶν, τὸ βλέμμα τοῦ ἔθνους στρέφεται μετὰ συμπαθοῦς περιεργείας πρὸς τὰς δύο σεπτὰς μνηστὰς, αἵτινες νέαν στίλβην καὶ νέαν αἴγλην περιάπτουσιν εἰς τὸν ἀρτιπαγῆ θρόνον.

Ἡ μία εἶνε κόρη τῶν Χοχενζόλλερν, τῆς ἡγεμονικῆς γενεᾶς, ἥτις ὑπὲρ πάσαν ἄλλην διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς συνέσεως ἐμεγαλοῦργησε κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα. Ἀδελφὴ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἐγγόνη τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, ἔλκει τὸ γένος ἐκ δύο τῶν κραταιοτάτων βασιλικῶν δυναστειῶν τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἐκλαμπρον γένος, δὲν εἶνε ἡ ἐνδεχομένη παρὰ τὰ εἰωθότα καὶ ἰσχύοντα εἰς τὰ βασιλικά συνοικέσια πολιτικὴ σημασία τοῦ γεγονότος, ἥτις ἐμπνέει χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον εἶνε τὸ ἠθικὸν γόητρον τῆς ἀρετῆς τὸ περικοσμεῦν τὴν νεαρὰν ἡγεμονόπαιδα, τὴν κατερχομένην ἀπὸ

τῶν ὄχθων τοῦ Σπρέα ὅπως βασιλεύσῃ μίαν ἡμέραν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ. Τὰ πρόσφατα θλιβερὰ συμβάντα, ἀτινα ἐζόφωσαν διὰ διπλοῦ πένθους τὴν πρωσικὴν αὐλὴν, παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀπληστον καὶ πολυπράγμονα περιέργειαν νὰ εἰσχωρήσῃ ὑπὸ τὴν λάμπριν τῶν νεκρωσίων δάδων καὶ μέχρι τοῦ αὐτοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ἄλλ' εἰς τὸ ἀγιαστήριον ἐκεῖνο τῆς περιβλέπτου πατριάρχικῆς οἰκίας δὲν ἀνεῦρε τὸ σκάνδαλον, ὅπερ κακεντρεχῶς ἴσως ἀνεζήτει, δὲν ἀνεῦρε τὴν φθοροποιὸν διχνοίαν, οὐδὲ τὴν σηπεδόνα, ἥτις οὐχὶ σπανίως κρύπτεται ὑπὸ τὴν βασιλείον πορφύραν. Εἰς τοὺς χαρακτῆρας, εἰς τὰς ἐξεις, εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὸν βίον ἐν γένει τῆς δοκιμασθεῖσας οἰκογενείας ἀνεῦρε τὴν εὐσέβειαν, τὴν φιλοστοργίαν, τὴν πραότητα, τὴν αὐστηράν εἰς τὸ καθῆκον προσήλωσιν. Τὸ ἰδεώδες ἡγεμόντος ἀγαθοῦ, δικαίου καὶ ἐναρέτου ἐνεσαρκουτο ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φριδερίκου, τοῦ Φρίτζ, ὡς τὸν ἀπεκάλει θωπευτικῶς μετὰ συμπαθοῦς οἰκειότητος ὁ γερμανικὸς λαὸς, ὁ ἀποβλέπων εἰς αὐτὸν μετὰ πεποιθήσεως καὶ ὑπερηφάνειας ἀφ' οὗ τοῦ ἤδη ἔδρεπε τὰς πρώτας δάφνας ἐπὶ τοῦ αἵματῆροῦ πεδίου τῆς Σαδόβας. Ὅτε δὲ ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς μονάρχης κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον μετὰ τρίμηνον μαρτυρικὴν βασιλείαν, κυβερνήσας τὸν λαόν του ἄφρονος ἀπὸ κλίνης ἐπιθανατίου, παρελθὼν ἐπὶ βραχὺ διὰ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ὡς φάσμα, ὡς δημιούργημα πένθιμον κινουῦν τὸν ἔλεον,σαιξπηρείου ἢ σοφοκλείου μούσης, ἔρρευσαν δάκρυα εἰλικρινοῦς λύπης ἐπὶ τῆς σποροῦ του, ἡ δὲ χρηστότης καὶ ἡ δικαιοσύνη του ἀνωμολογήθη καὶ διελαλήθη οὐ μόνον ἐν τῇ χώρᾳ, ἥτις ἐλάτρευεν αὐτόν, ἀλλὰ ἀπάνταχού καὶ ἐκεῖ προσέτι, ἔνθα τὸ ὄνομά του ἐξῆγειρεν ἀναμνήσεις ἀλγεινῆς ταπεινώσεως. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἡ τανῦν ἀπαρηγόρητος χήρα, ἡ ἀγαθωτάτη καὶ ἀφωσιωμένη Βικτωρία, ὑπῆρξεν ἡ κατ' ἐξοχὴν πεφιλημένη θυγάτηρ τοῦ Ἀλβέρτου, τοῦ Prince Consort, οὗτινος ἡ μνήμη παραμένει προσφιλὴς καὶ σεβαστὴ παρὰ τῷ ἀγγλικῷ ἔθνει. Ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ φιλόστοργον αὐτῆς ἐποπτεῖαν ἐποδηγήθη οὐ μόνον εἰς τὴν ἀτομικὴν ἀγωγὴν καὶ μόρφωσιν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μύησιν τῶν γενικωτέρων περὶ τῆς πολιτείας γνώσεων καὶ ἐν ἡλικίᾳ νεαρᾷ συνέτασεν ὑπόμνημα περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν, προκαλέσαν τὸν θαυμασμὸν τῶν περὶ ταῦτα τριβῶνων ἀνδρῶν. Ὁμολογημένη εἶνε ἡ ἀγαθοεργὸς ἐπίδρασις, ἣν ἤσκησεν ἐπὶ τε τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ εὐθέος χαρακτῆρος τοῦ συζύγου της, ἀπὸ κοινοῦ δὲ μετ' αὐτοῦ ἐπεμελήθη νὰ παρὰσχη εἰς τὰ τέκνα της παραδειγματικὴν ἀνατροφὴν. Καρπὸς τοιοῦτου ζεύγους, θηλάσασα γάλα τιμῆς καὶ ἀνεπνεύσασα ἀείποτε ἀέρα σωφροσύνης, ἡ μνηστὴ

τοῦ Διαδόχου κομίζει ἐφόδια ἀρετῆς, ἀπαραίτητα διὰ τὴν μέλλουσαν βσιλίσσαν τῶν Ἑλλήνων, ἥτις θὰ διαδεχθῆ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὴν γυναῖκα, δι' ἧς τὰς ἀρετὰς σεμνύνεται ὁλόκληρον τὸ ἔθνος. Ὡς νὰ ἤθελε δὲ ἡ Τύχη νὰ ἐντείη τὰς ἐλπίδας δι' εὐοίωνου συμπτώσεως, ἡ προσφιλὴς ἡγεμονόποις φέρει ὄνομα ἡχοῦν ἐναρμονίως ὡς γλυκὺς φθόγγος αἰολικῆς κιθάρας εἰς τὰ ὦτα παντὸς Ἑλλήνου, ἐξεγεῖρον ἀσβέστους πόθους καὶ ἱεράς ἀναμνήσεις. Κωνσταντίνος καὶ Σοφία! τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα τὰ ἠδελφωμένα ἐν μιᾷ ἐνδόξῳ αἰμοθαφεῖ σελίδι τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, ἀδελφούνται πάλιν καὶ νῦν ἐν τῷ φωτεινῷ συμπλέγματι δύο νεαρῶν ὑπάρξεων. Ὡ, ἂν ἀνίσταντο ἐκ τοῦ τάφου οἱ ἀπλοῖκοι ἐκεῖνοι χρησμολόγοι, οἱ ἐν τῇ φιλοπάτριδι ζῆσει αὐτῶν προσπαθοῦντες νὰ ἐξιχνιάσωσι τὰ ζοφερά τοῦ μέλλοντος μυστήρια διὰ μέσου τῆς ἐπιπλοκῆς τῶν λέξεων καὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ ἐξάγοντες βεβαίως ἐξ αὐτῶν χρησμούς, τί θὰ ἔλεγον ἐπὶ τῇ συζυγίᾳ τῶν δύο τούτων ὀνομάτων καὶ ὁποῖον βλέμμα θριάμβου θὰ ἔρριπτον ἐπὶ τῶν σκεπτικῶν τῶν δυσπιστούντων πρὸς τὰς φαντασιοπληξίας των!

Ἡ ἐτέρα εἶνε κόρη ἐνὸς τῶν Ὁρλεανιδῶν πριγκίπων. Ἐνεκα τῶν ἐπελθουσῶν περιπετειῶν μετὰ τὴν λαίλαπα τοῦ 1848 ἡ οἰκογένεια αὐτῆ ἠναγκάσθη νὰ παραμερίσῃ καὶ νὰ δρᾷ οὐχὶ ἐπὶ τῆς κυρίας σκηνῆς ἀλλ' ἀπὸ τῶν παρασκηνίων. Πλὴν λόγῳ γένους καὶ πλούτου καὶ δόξης ἀρκετὰ ὑπέροχον θέσιν κατέχευε πάντοτε ὥστε καὶ εἰς καιροὺς δυσμενεῖς νὰ ἐφελκῆ τὴν κοινὴν προσοχὴν καὶ ὑπόληψιν. Εἰς τὸ παλαιὸν οἰκόσημον τῶν δουκῶν τοῦ Ὁρλεάν, τῆς πρώτης ταύτης παραφυάδος τοῦ παναρχαίου τῶν Βουρβῶνων οἴκου νέαν προσῆψε λάμψιν καὶ νέον κλέος ὁ καλοκάγαθος μονάρχης καὶ πρόπαππος τῆς μνηστῆς τοῦ ἡμετέρου ἡγεμονόποιδος Γεωργίου Λουδοβίκου Φίλιππος. Αὐτὸς ἐξέπλυνε τὸ ἐπικαθήμενον εἰς τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα ἄγχος τῶν παλαιῶν ἀμαρτιῶν τοῦ ἀκολάστου Ἀντιβασιλέως καὶ τὸν ρύπον τὸν προσαφθέντα ἐκ τῆς μωρᾶς, ἂν μὴ ἰδιοτελοῦς, ἐπιβουλῆς τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρός, τοῦ ἀθλίου Ἑγαλιτέ, ὅστις ἐπλήρωσε τὸ σφάλμα του διὰ τῆς κεφαλῆς του, πεσοῦσης ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ αἰμοχαροῦς Μολὸχ τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ ἀριστεύσας ἐν Ζεμαῖπ ὑπασπιστὴς τοῦ Δυμουριέ, ὁ προλαβὼν διὰ τῆς λιποταξίας τὴν ἀπειλοῦσαν καὶ αὐτὸν θύελλαν, φαγὼν τὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ παραδίδῃ μαθηματικὰ ἐν Γενεύῃ ὅπως πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ συνεγγυς καὶ ἐμελέτησε τὸν βίον, διεῖδε δὲ μὲ τὴν εὐστοχίαν τοῦ πρακτικοῦ τοῦ πνεύματος τῶν καιρῶν τὴν ἀλλαγὴν καὶ τῶν νέων ἰδεῶν τὴν ἐπικράτησιν. Διὰ τοῦτο ὅτε ἀ-

πρόσπτα σαμβάντα ἔφερον αὐτὸν ἤδη ἐν ὠρίμῳ ἡλικίᾳ πάλιν ἐγγὺς τοῦ θρόνου, εὐρέθη ἀπηλλαγμένος τῶν προλήψεων τῶν προσκρουουσῶν κατὰ τοῦ κοινοῦ φρονήματος καὶ προελεάνθη ἢ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίς του. Μὲ ὅσα καὶ ἂν διέδωκε κατ' αὐτοῦ ἡ συκοφαντία, αἱ ἀστικαὶ ἀρεταὶ τοῦ βασιλέως τῶν Γάλλων ἦσαν παρὰ πάντων ἀνεγνωρισμένα. Ἡ σωφροσύνη αἰετοτε ἐβασίλευσεν εἰς τὸν οἶκόν του, μνήμων δὲ τῶν τε πολιτικῶν καὶ βιωτικῶν περιστάσεων, ἄς καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη ν' ἀντιμετωπίσῃ, ἐφρόντισε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰ τέκνα του αἰσθήματα τιμῆς καὶ χρηστότητος, νὰ παρὰσχη εἰς αὐτὰ ἀγωγὴν συμφωνοτέραν πρὸς τοὺς καιροὺς, νὰ καταλίπη δὲ αὐτοῖς ἐπαρκῆ μέσα ἀνέτου συντηρήσεως, διὰ περιουσίας σχηματισθείσης ἐξ αὐστηρᾶς καὶ συνετῆς οἰκονομίας. Τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην περιουσίαν ἐπαισθητῶς ἐπηύξησεν ἡ κληρονομία τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ τελευταίου τῶν Κονδαί, ἐτέρας παραφυάδος τοῦ βασιλικῆ οἴκου τῶν Βουρβῶνων, ὁ δὲ κύριος κληρονόμος αὐτῆς δουξ τοῦ Ὁμάλ κατέστη ἐξ αὐτῆς ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ δωρηταί μὲ ἡγεμονικὴν ὄντως ἐλευθεριότητα εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τὸ μέγαρον τοῦ Σαντιλλύ, ἀξίας 35 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἀλλὰ πλέον τῆς ὑλικῆς περιουσίας ἐκαρποφόρησεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων καὶ ἐπολλαπλασιάσθη τὸ τάλαντον τῶν πατρικῶν ἀρετῶν. Εἶνε γνωστὴ ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ νομιμοφροσύνη τῶν υἱῶν τοῦ Λουδοβίκου Φίλιππου τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ λαῦρον πνεῦμα τῆς ἐπαναστάσεως κατέρριψε τὸν πατρικὸν θρόνον, ὅπως εἶνε γνωστὸς ὡς παρασχὼν ἐξαιρέτα δείγματα, ὁ ἀκέραιος χαρακτήρ καὶ ὁ ἵπποτισμὸς τῶν δύο αὐτοῦ ἐγγόνων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐμφυλίου ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις πολέμου, ὁ κόμης τῶν Παρισίων Φίλιππος καὶ ὁ δουξ τῆς Σάρτρης Ροβέρτος, ὁ πατὴρ τῆς Μαργαρίτας, κατετάχθησαν καὶ ἐπολέμησαν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ τῶν Ἐνωτικῶν. Ὅτε δὲ ἡμέραι χαλεπαὶ καὶ ἀδοξοὶ ἀνέτειλαν διὰ τὴν Γαλλίαν, ὅτε ἡ χώρα ἤσπαιρεν ὑπὸ τὴν πτέρναν γαύρου νικηφόρου ἐχθροῦ, ὁ δουξ τῆς Σάρτρης γενναίως προσήνεγκε τὸ ζῆφος του εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ροβέρτος Λὲ Φόρ, ἀνήκων εἰς ἕνα τῶν προγόνων του, ὡς λέγεται, ὅπερ προσέλαβεν ἵνα μὴ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ἐξεγεῖρη τοὺς φόβους καὶ τοὺς ἐνδοιασμοὺς τῶν ἀντιθέτων, ἠγωνίσθη ἀνδρείως μετὰ τῶν ὁμοειδῶν του. Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς φιλυπόπτου πολιτικῆς δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς πρίγκιπας τὴν εἰρηνικὴν ἐν Γαλλίᾳ διαβίωσιν, ἔνθα ἔμενον ἰδιωτεύοντες ἢ ὑπηρετοῦντες ἐντίμως εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς ὑπερορίαν. Ἄδηλον ἂν θὰ δια-

τελέσωσιν ἐπὶ πολὺν εἰσέτι χρόνον μακρὰν τοῦ προσφιλοῦς πατρίου ἐδάφους ἢ ἂν περιστάσεις εὐνοϊκαὶ ἐπιτρέψωσιν αὐτοῖς οὐ μόνον τὴν παλινοστήσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνοδὸν αὐτῶν εἰς τὸν θρόνον, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου νομίμου μνηστῆρος δικαιωματικῶς ἀνήκει εἰς αὐτούς. Ἄλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆ, ἡ ὑπόληψις τῶν τε ὁμοειθῶν καὶ τῶν ξένων πρὸς τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἀκεριότητα τοῦ χαρακτῆρος των, πρὸς τὰ ὑπέροχα χαρίσματα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας των δὲν θὰ ἐλαττωθῆ ποτέ. Μνηστὴ δὲ φέρουσα τοιοῦτο ὄνομα, ἐμπρέπουσα κατὰ πάντα εἰς τὸν γενναῖον καὶ ἱπποτικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἡμετέρου βασιλόπαιδος Γεωργίου, κατακτᾷ ἀπὸ τοῦδε ἀμέριστον καὶ ἀνεπιφύλακτον τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου μέλλει νὰ ζήσῃ.

Οὕτω ἡ θυγάτηρ τοῦ νικητοῦ τοῦ Σεδὰν καὶ ἡ θυγάτηρ ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς οικογενείας τῆς διεκδικούσης νομίμως τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας, πολεμήσαντος γενναίως κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῆς πατρίδος του, συναντῶνται πρᾶς τὰς βαθυμίδας τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου. Ὡς παράδοξα ἀληθῶς τῆς Εἰμαρμένης τὰ θέσφατα! Εἰς τὰς τρυφεράς ψυχὰς τῶν δύο νεανίδων δὲν δύναται νὰ ἐμφωλευῇ φυλετικὴ ἐχθροπάθεια. Ἄλλως τε κοινὸς ἦδη τίτλος θὰ συνενεῖ αὐτάς, ὁ τίτλος τῆς Ἑλληνίδος πριγκιπίσσης καὶ κοινὴ θὰ τὰς περιβάλλῃ ἡ ἀγάπη τῆς θετικῆς αὐτῶν πατρίδος. Καὶ ἡ ἀγάπη αὕτη ἔσται φυσικὴ, εἰλικρινής, ἐγκάρδιος, ἀνάλογος πρὸς τὰς δικαίας προσδοκίας, ἃς ἐμπνέουσιν. Ἀμφοτέραι φέρουσιν ὡς προῖκα πολύτιμον παροδόσεις ἀρετῆς καὶ εὐκλείας καὶ ἀμφοτέραι ἀνήκουσιν εἰς γένος ἑκλαμπρον ἐπιβάλλον ὑποχρεώσεις, διότι noblesse oblige. Ἀμφοτέραι προῶρισται νὰ προσθέσωσι διὰ τῶν ἐαυτῶν ἀρετῶν νέαν αἴγλην δόξης εἰς τὸν ἑλληνικὸν θρόνον, πρὸς ὃν, ὡς πρὸς τηλαυγῆ ἀστὴρα ἀποβλέπουσιν οὐ μόνον οἱ ἐν τῇ ἐλευθερᾷ χώρᾳ ζῶντες, ἀλλὰ καὶ οἱ κθευδόντες· ἐν σκότει δουλείας.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΡΟΙΚΑ!

Διήγημα.

Κατὰ τὰς ἐσπερίδας τοῦ στρατηγοῦ, ὅταν εἰσῆρχετο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, φιλομειδῆς, δροσερά, γυμνώλενος, ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ διέτρεχε τοὺς δμῖλους τῶν παρὰ τὰς θύρας συνωθουμένων ἀξιωματικῶν. Ὅπισθὲν τῆς ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς ἡ μήτηρ τῆς ἐν τῇ ἐπιδεικτικῇ κᾶπως ἐσθῆτι αὐτῆς, ὑψοῦσα τὴν ὑπ' ἀργυρᾶς κόμης ἐπιστεφομένην κεφαλήν

μεθ' ὑπερφηφνείας, ὡς ἐὰν ἔλεγον: « Εἶνε ἡ κόρη μου! ». Ὁ πατήρ, συνταγματάρχης λεπτοφυῆς, ἤρεμος τὸ ἦθος, σεμνός, ἠκολούθει, προσέχων μὲ πατήσῃ τὰς οὐράς τῶν ἐσθῆτων τῶν κυριῶν.

Μόλις ἐκάθητο, οὐλαμὸς δλόκληρος ὑπολοχαγῶν καὶ λοχαγῶν, τὸ ἄνθος τῆς φρουρᾶς τῶν Βερσαλλιῶν, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ξανθομούστακες ἢ καστανομούστακες, μὲ ρεμβώδεις ἢ προκλητικὸς ὀφθαλμούς, ἐπέπιπτον κατὰ τοῦ χορευτικοῦ αὐτῆς σημειωματαρίου. Ὑπὸ τὴν χρυσαίζουσαν δ' ἀνταύγειαν τῶν πολυφώτων, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας, παρεδίδοτο εἰς τὸν χορὸν, εὐπετῆς καὶ φαιδρὰ ἀναρτωμένη ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῶν χορευτῶν αὐτῆς.

Αἱ ἐπιθυμίαι τῆς δι' αὐτούς ἦσαν διαταγαὶ καὶ αἱ ἰδιοτροπίαί τῆς νόμοι. Κόρη τοῦ συνταγματάρχου! Καθ' ὃν χρόνον κατηρτίζοντο οἱ πίνακες τῶν προβιβασμῶν, ἤρκει ἀδιαφόρως νὰ ἐπαινέσῃ τινε, λέγουσα ἐπὶ παραδείγματι « Ἄ! ὁ ὑπολοχαγὸς δεῖνα, τί χαριτωμένος ἀξιωματικὸς καὶ τί ὠραῖα ὀπού χορεῖ! », διὰ νὰ δημιουργήσῃ δλόκληρον τὸ στάδιόν του. Διὰ τοῦτο ὠδήγει αὐτούς ὡς ἐν τοῖς γυμνασίοις, μετ' ἑλαφρῶς διοικητικοῦ ἤθους, φιλαρέσκου καὶ εἰς ἄκρον θελκτικοῦ.

Ἐγένετο οὕτως εἰκοσιδιετῆς, ζῶσα εὐθυμότητα. Ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν παρακολουθοῦσα τὸν πατέρα τῆς, μὲ ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν καὶ τὴν σάλπιγγα εἰς τὰ χεῖλη, διήγεν εἶδος νομαδικοῦ βίου. Ἡ μήτηρ τῆς ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ· ἤθελε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ. Ἄλλὰ μεταξύ αὐτῆς καὶ τῶν μνηστῆρων ὑψοῦτο ἀνυπέρβατος φραγμὸς, φέρων τὴν ἀδυσώπητον φράσιν: « Δὲν ἔχει προῖκα! » Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐρωτολόγουν, ἐχαριεντίζοντο, ἐγέλων, ἐχόρευον, ἀλλὰ περὶ γάμου ὀλίγον ἐσκέπτοντο.

Νὰ περιποιητῆται κανεὶς τὴν κόρην τοῦ συνταγματάρχου, διὰ νὰ λάβῃ καλὰς συστάσεις, μάλιστα! Νὰ ἐξωθήσῃ ὅμως τὰ πράγματα μέχρι γάμου, αὐτὸ ἦτο ἄλλο τραγοῦδι. Οὐδεὶς δὲ ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐμάθῃ τὸν σκοπὸν του. Οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀρεστοί. Διότι πρὸ ἐνὸς τοῦλάχιστον ἔτους ἡ νεᾶνις ἠγαπᾶτο ὑπὸ αἰδήμονος καὶ ἀτόλμου ἐραστοῦ, ὃν, ἡ ἀχάριστος, ἐθεώρει ὡς γελοῖον.

Ὁ ἐραστὴς οὗτος ἦτο νέος πυρρομούσταξ καὶ γλαυκὸφθαλμος, ἐκ Λοθαριγγίας, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει τῆς σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν. Εἶχε κταταχθῆ εἰς τὸν στρατὸν ἐν ἡλικίᾳ δέκα ὀκτώ ἐτῶν, εἶχε πληρωθῆ εἰς τὴν μάχην τοῦ Κουλιμέ καὶ ἔφερε τὸ μετάλλιον τῆς ἀνδρίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε διέλθει διὰ τῆς σχολῆς τοῦ Σαιν-Σύρ, οἱ συνάδελφοί του συμπεριφέροντο πρὸς αὐτὸν μεθ' ὑπεροφίας. Ἐκ χωρικῶν ἔλκων τὸ γένος ἦν εὐρωστος καὶ σωμα-